

DET SISTA STEGET

En man i 45-årsåldern påträffades natten till lördag på trottoaren nedanför höghuset. När förbipasserande hittade honom fanns inga tecken på liv varpå de tillkallade ambulans som konstaterade att han var död. När han hittades hade han öppna ögon och ett stort leende, förundersökningarna har inletts men det finns ännu inga tecken på brott, man tror snarare att han halkade.

All livsmening hade försvunnit. Likt ett utblåst ljus som en gång förgyllt världen så vackert, men nu endast var ett minne blott. Hur kunde det gå så fel? Vem hade trott att han en sen sommarkväll i augusti skulle befinna sig på toppen av sitt höghus, beredd och mer än villig att avsäga sig allt levande som någonsin funnits och någonsin skulle finnas i honom? Förmodligen ingen, men så gick hans öde till mötes.

Han funderade på hur allt skulle sluta när omvärlden fick nys om det. Frågan är om någon skulle bry sig. Existerade en sådan person, en sådan som, om denne var här, skulle göra allt i sin makt för att förhindra att han vidtog dessa åtgärder? Mannen ruskade på huvudet och viftade bort alla tankar. Han hade bestämt sig och det var inget annat än dumt att överanalysera allting.

Från höghusets kant kunde man skymta hela staden och lite mer. Det var nästan som så att han kunde nudda oändlighetens kant och världen där bakom. En pojke från gatan skrek efter sin mamma vilket väckte mannen ur tankarna han trasslat in sig i. Mannen kollade snabbt ner och såg hur pojkens huvud var lyft mot skyn samtidigt som han stannade med blicken då han såg mannen.

Pojken började dra i sin mammas jacka i hopp om att få hennes uppmärksamhet så hon kunde besvara hans fundering om varför det stod en man på det där

väldigt, väldigt förbjudna stället. Pojkens mamma som uppenbarligen hade bråttom ryckte med sig sin son utan att ägna någon sekund åt att vända blicken mot höghuset. Mannen skyndade sig att hoppa ner från kanten, han ville inte riskera att få en massa uppmärksamhet om någon började ana vad han höll på med.

Just ikväll var det tomt på folk och någon som helst trafik, kanske berodde det på att de flesta invånarna i staden befann sig på den ökända gatufesten som varje år lockade stora folkmassor. Lika bra det tänkte han, det skulle vara helt omöjligt att utföra något sådant med folk konstant gående på gatorna.

Mannen kollade upp mot den klarblåa himlen som såg ut att förbereda sig för ett oväder., och sedan ner mot asfalten. Han rös till av tanken på hur hård asfalten måste vara, samtidigt som en sommarbris smekte hans bara armar. En känsla av nostalgi svepte nästan omkull honom, och han började minnas allting.

Han mindes hur omtyckt han varit som liten, eller rättare sagt nästan hela livet. Han hade aldrig haft svårt för att bli omtyckt eller knyta an till människor, just p.g.a. hans glada humör. Hans närmaste vänner, f.d. vänner för att vara korrekt, brukade kalla honom för glädjespridaren. Han drog lite på mungipan för första gången på ett bra tag men satte stopp det för som kunde ha blivit ett leende.

Han påmindes om hur elak han varit mot omvärlden under sina dagar som alkoholist. Det var inte ens märkligt att alla hade vänt honom ryggen, hade han varit i deras skor så hade han utan tvekan gjort samma sak. Han visste att de som en gång i tiden var hans närmaste skulle ha svårt att glömma, svårt att glömma allt han utsatt de för. Vissa gjorde klart för honom att det skulle vara omöjligt, och att han var som *död* i deras ögon.

Det gjorde så förbaskat ont för honom att höra. Inte nog med att han svikit sig själv så hade han svikit alla de som betydde något för honom. Och att t.o.m. ses som död i vissa människors ögon. Det önskade han inte sina värsta fiender, inte någon på denna planet. Inte ens när han blev diagnostiserad med cancer ändrade de sina åsikter.

Det var förstaeligt, men samtidigt så ofattbart. Han hade ingen att glädjas med vad gällde faktumet att han blivit nykter, han hade ingen anhörig som kom på mötena som nykterhetsförbundet anordnade. Likaså fanns det ingen som besökte honom på sjukhuset eller stöttade honom under cellbehandlingarna.

Himlen öppnade upp sig och det kändes som att den grät med honom, för helt

plötsligt kom det största och intensivaste regnet på vem vet hur länge. Och det passade som handen i hansken, det där regnet. För han fick en känsla av att allt skulle vara lättare när han slapp känna denna smärta som numera gått över till en vardaglig känsla. Det kändes som att smärta pumpades ut genom hans ådror istället för blod. Han kunde inte ens minnas hur det var när hans liv var som bäst för denna ondska, sorg och plåga hade tagit över.

Han ville mer än gärna skrika och gråta som aldrig förr, men han fick inte fram ett knyst. Istället stod han på kanten av höghuset och kände sig alldeles förstenad och tom på känslor. Förstenad var han visserligen men han var långt ifrån tom på känslor. Av någon dum anledning fick han trots det inte fram varken sorg eller ilska.

Han hade ingen tidsuppfattning, men han visste att det snart var dags. Han hade dragit ut på det tillräckligt, det var inte okej att vänta en minut för länge. Det var menat att han skulle göra detta, det var menat att allt skulle sluta på det här viset. Så var det planerat och så skulle det bli, utan några som helst "om" och "men".

Helt plötsligt hörde han ett pipande ljud som blev till en irriterande signal och han såg sig omkring, men han var helt ensam. Han hade helt glömt bort att hans mobil låg kvar i fickan, men vem i hela friden ringer honom nu? Eller vem i hela friden ringer honom överhuvudtaget? Han kunde inte komma på senaste gången han fått ett samtal.

Den gamla nokians skärm blinkade och på displayen skymtade han namnet "Sanna". Han blev alldeles stum och till sig, Sanna.. Sanna, hans dotter? De hade inte pratat på evigheter, vad kan ha fått henne att ringa? Hon måste ha ringt fel tänkte han, och signalen avtog. Det lilla hoppet som funnits i honom dog och han gav ifrån sig en känslös suck. Han borde inte hoppas, inte alls, men han kunde inte låta bli.

Precis när han skulle lägga tillbaka mobilen i fickan så började den ringa igen, och precis som förra gången visade displayen "Sanna". Han darrade, och velade mellan att trycka på den gröna luren eller att bara ignorera det. Han tänkte att en utskällning kanske ändå skulle passa bra, det skulle förhoppningsvis göra det enklare att lämna världen.

Han svarade och lyfte mobilen mot örat. "Pappa? Hej. Hej, det är Sanna" sa hans dotter på ett vänligt sätt. Det var längesedan någon talat med honom på ett sådant sätt. "Jo, jag vet. Ja, hej. Hej Sanna" svarade han. Regnet öste ner ännu

mer och hans mobil blev blöt men han brydde sig inte om det mer än att torka bort vattnet med sin darriga hand. "Jag älskar dig pappa" hörde han henne säga. Det kom som en chock. Han kände hur smärtan i ådrorna blev till blod och hur en känsla av glädje spred sig vagt i hans kropp.

Hon fortsatte med att berätta om hur ledsen hon var över allt som hade hänt och om hur hon inte brydde sig om alla andras åsikter, för det enda som betydde något var att hon ville ha sin pappa tillbaka. Sanna berättade hur stor saknaden efter honom var och att det var hennes högsta önskan att de två, med mycket arbete, skulle kunna återställa den underbara far och dotter relationen de en gång i tiden haft.

Han log som en dåre och tänkte att det var det finaste han hade hört, han hade inte ens märkt att det hade slutat regna. En solstråle nådde honom och han kände sig varmare än någonsin. "Förlåt pappa, förlåt för att jag inte har hört av mig förrän nu. Jag hoppas bara att det inte är för sent" snyftade hon. "Min dotter, min värdefullaste skatt, mitt allt. Jag kommer alltid att älska dig, oavsett vad. Och jag kunde inte ha fått höra något bättre än det du precis sa. Pappa kommer alltid att finnas vid din sida, och jag ska göra allt i min makt för att vi två ska bli precis som vi var förr" sa han och kände hur en glädjetår sipprade ner för hans kind.

"Jag älskar dig pappa" upprepade Sanna. "Och jag älskar dig, min dotter" svarade han med den lyckligaste tonen man kunde tänka sig. I samma stund som han la på försvann hela iden med att ta sitt liv, för livet hade just fått en mening. Han hade just fått en uppenbarelse och blivit välsignad med sin dotters kärlek. Han kunde vara hatad och oönskad av all världens befolkning, men så länge hans dotter fanns vid hans sida skulle klara allt.

Med ett leende från öra till öra, rödblommiga kinder och ett pumpande hjärta tänkte han vända sig om för att påbörja sitt nya liv med en dotter som faktiskt älskade honom. Han vände sig om på den blöta kanten och tänkte gå in i höghuset.

Men så långt hann han aldrig.